

hurtigt; i alt Fald ser det meget ubestemt ud, hvornaar det Tidspunkt kan komme. Jeg vil imidlertid tillade mig at gaa ud fra, at Indenrigsministerens Opfattelse er denne, at naar den Rigsdag træder sammen en Gang — og gid det ikke maa være for længe —, hvor desønderjyske Repræsentanter er valgte, saa skulde den da i alt Fald være fri for at forhandle om Loven af 7. August 1914 og om Bestemmelser; som er trufne i Henhold til denne Lov; og jeg vil egentlig tro, at alle vil kunne være enige om den Forudsætning. Men hvis man vil have, at den Rigsdag, som vi ser hen til med Forhaabning, skal, naar den træder sammen, være fri for disse Forhandlinger, ser jeg ikke, at det gaar an at sætte Tidsgrensen netop ved den Tid, den træder sammen; for saa har vi disse saa ofte nævnte 6 Uger tilbage, og der vil sikkert blive en helt lang Række Forhandlinger.

Jeg tror derfor, det Tidspunkt ikke er heldigt valgt, og jeg ser ikke i Ministerens Udtalelser derom nogen som helst Begrundelse for ikke at gaa til det Tidspunkt, der er valgt af Landstingets Flertal, og som jeg mener, man kan slutte sig til. Ikke heller mener jeg, at Henvisningen til Lovforslagets § 11 danner nogen Begrundelse for Ministeren. Lovforslagets § 11 er en Slags Løfteparagraf, der indeholder et Løfte om, at Ministeren skal fremsætte et Lovforslag af nærmere betegnet Indhold. Jeg finder det rimeligt, at der bliver fremsat et saadant Lovforslag, og man staar saa til den Tid frit med Hensyn til Indholdet, forsaavidt det ikke er nævnt her. Men jeg ser ikke, at der kunde være noget i Vejen for, at et saadant Lovforslag allerede inden 1. Juli kunde være fremsat og behandlet, og selv om det ikke var Tilfældet, ser jeg heller ikke, at et saadant Lovforslag ikke kunde behandles senere, selv om Loven af 7. August 1914 var ophævet.

Det høje Ting vil forstaa, at jeg ud fra disse Betragtninger finder, at dette Lovforslag, saaledes som det her foreligger, vil være egnet til at vedtages i dette høje Ting. Jeg ser ikke, at der kan være nogen saglig Begrundelse for at gaa derimod, og jeg vil derfor anbefale det til Vedtagelse. Paa den anden Side er jeg ikke blind for, at man fra Flertallets Side neppe vil slaa sig til Ro dermed, men navnlig ønsker § 7 omdannet, saaledes som ogsaa Indenrigsministeren bebudede. Men jeg mener, at hvis man ønsker det, og hvis man ønsker en Overenskomst, hvad jeg maa forudsætte, og hvad vi fra vor

Side ønsker, maa der handles hurtigt, for at man kan komme til Forhandling med det andet Ting, som har vedtaget Paragraffen i den Skikkelse, hvori den foreligger; her drejer det sig netop om et saadant enkelt Punkt, der egner sig til Afgørelse ved Forhandling mellem Tingene. Hvis en saadan Forhandling skal finde Sted og finde Sted paa sædvanlig Maade gennem Fællesudvalg, maa der handles hurtigt. Jeg forudsætter, man ønsker en saadan Forhandling, derfor tillader jeg mig at anbefale hurtig Behandling af det foreliggende Lovforslag.

Hauge: Under hele Krigsperioden har der været divergerende Anskuelse om, i hvilket Omfang man skulde træffe prisregulerende Foranstaltninger, og om Maaden, hvorpaa Foranstaltningerne skulde træffes. Man var dog enig om Loven af 7. August 1914, idet den, saa vidt jeg erindrer, blev vedtaget enstemmigt i begge Rigsdagens Ting. Dermed var Grundlaget givet for den Prisregulering, som kunde finde Sted, og det paahvilede derefter Indenrigsministeren at træffe de nødvendige Foranstaltninger, saaledes at Befolkningens brede Lag ikke i alt for høj Grad blev udsat for de Ulemper, der førtes ind over Landet som Følge af Krigsforholdene, den dermed følgende Vareknaphed og lette Adgang til at skruer Priserne i Vejret. Men det viste sig meget hurtigt, at Interesserne for de forskellige Lag af Befolkningen krydsedes, Erhvervene fandt sig Gang paa Gang beføjet til at protestere imod de Foranstaltninger, der blev truffet, og det varede heller ikke ret længe, inden der blev politisk Strid her i Rigsdagen om de Foranstaltninger, Ministeriet havde følt sig foranlediget til at træffe i Henhold til den af Rigsdagen givne Bemyndigelse.

Naar vi nu ser tilbage paa de Aar, som er gaaet, og undersøger, hvilken Virkning de forskellige Foranstaltninger har øvet, tror jeg, man med Rette kan sige, at Ministeriet har været maadeholdent, og at der ikke er truffet unødvendige Foranstaltninger. Skulde nogen klage, skulde det snarest være det store forbrugende Publikum og ikke Erhvervene, thi deres Kaar har ikke været slette under Krigen. Tværtimod, i mange Tilfælde kan det paavises, at Erhvervene har haft endog langt bedre Kaar under Krigen end nogen Sinde tilforn. Der er derfor ingen Grund for Erhvervene til at gaa stærkt i Rette med Regeringen, ej heller med det